

Posudek vedoucího bakalářské práce na téma *Julietta aneb snář Jany Kahounové*

Operu Bohuslava Martinů *Julietta aneb snář* lze inscenovat díky její netradiční podobě opravdu různě, proto je asi často vyhledávanou a inscenovanou operou. Autorka práce si toho byla plně vědoma a při vzniku scénografické koncepce a inscenačního záměru si procházela i obdobím plným pochybností způsobených ne nedostatkem tvůrčích nápadů, ale jejich přemírou. Snaha o maximální využití nabízeného tématu vedla autorku bakalářské práce k velmi pečlivému a důkladnému studiu okolností vzniku díla i s jeho přesahy do světové literatury, filosofie a také výtvarného umění.

Hlavním motivem celé bakalářské práce je sen, kde je vše možné; proto to počáteční váhání a pochyby nad scénografickou interpretací díla. V kapitole věnované tomuto tématu, tedy snu, která je mimochodem velmi zajímavá a poučená, se nebojí uvést i velmi osobní zkušenosti.

Musím také zmínit tu část práce, ve které autorka popisuje inscenační koncepcí představení této opery, která sama shlédla, nebo historických uvedení této opery, která si prostudovala. Nemohla se vyhnout srovnání s několika studentskými pracemi, které měla možnost vidět na katedře scénografie. K některým, ať už realizovaným nebo jen akademickým návrhům, se i ostře vymezuje a je schopna svůj názor smysluplně obhájit.

Scénografická koncepce, jak z výše uvedeného logicky vyplývá, je založena na znalosti surrealismu jak světového, tak obzvláště českého, a důkladné znalosti jeho metod a postupů při tvorbě uměleckého díla. Autorka pracuje s metodou koláže, fragmentarizace, kaleidoskopu, poletujících vzpomínek a s pohybem v čase. V definitivním návrhu makety scény je dominantní fragment paluby jakési lodi se stěžněm, který se umí v přesně určených místech opery jemně pohupovat pod nohama nebo také být ošuntělou podlahou úřadu. Na horizontu vidíme zprvu přístavní městečko, které se postupně rozpadá do útržků vzpomínek, které umí být jak mikrokosmem, tak i jeho opakem. Záměr ztráty pevné půdy pod nohama se mi zdá zajímavý, ale autorkou bohužel málo akcentovaný a na maketě téměř neznatelný.

Záměrem kostýmní koncepce mělo být určité vybalancování mezi civilním činoherním kostýmu let třicátých a nadsázkou kostýmu operního počítajícího se vzdáleností od diváka. Je škoda, že to, co bylo naprosto jasné po verbální stránce, se podle mého názoru nepodařilo adekvátně zrealizovat, platí to nejen u kostýmů.

Za poměrně stručnou, ale vše podstatné a důležité sdělující, formu bez obvyklých frází a klišé si práce velmi vážím a doporučuji ji k obhajobě.

doc. Karel Glogr